



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Кзз 1131/2017  
16.11.2017. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Верољуба Вукелића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 1К 75/16 од 06.12.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 118/17 од 04.07.2017. године, у седници већа одржаној 16.11.2017. године, једногласно је донео

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Верољуба Вукелића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 1К 75/16 од 06.12.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 118/17 од 04.07.2017. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Крушевцу 1К 75/16 од 06.12.2016. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 1. Кривичног законика, за које јој је суд изрекао условну осуду, којом је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, и одредио да се иста неће извршити, уколико окривљена у року од 2 (две) године не изврши ново кривично дело, почев од дана правноснажности наведене пресуде. Окривљена је обавезана да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара и оштећеном ББ, из ..., износ од 49.793,53 динара, све у року од три месеца по правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 118/17 од 04.07.2017. године, одбијене су као неосноване жалба окривљене АА и жалба браниоца окривљене АА, адвоката Верољуба Вукелића, а пресуда Основног суда у Крушевцу 1К 75/16 од 06.12.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Верољуб Вукелић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 138. став 1, 139. став 1. и 15. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер сматра да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати. У вези са истакнутом повредом, као незаконите доказе, бранилац означава фотокопију авионске карте која гласи на име „АА“ и трансакције извршене дана 24.04.2015. године, сматрајући да је реч о незаконитим доказима и то: најпре, из разлога што су наведене исправе достављене у фотокопији, чију аутентичност је одбрана оспорила, због чега бранилац сматра да је требало да исте буду прибављене у оригиналу, сходно члану 139. став 1. ЗКП; затим из разлога што суд поменуте исправе није прочитао у доказном поступку, како је то предвиђено чланом 138. став 1. ЗКП, већ је извршио увид у исте; и треће, из разлога што предметне исправе нису преведене на српски језик.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, само по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, тим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП прописано је да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, бранилац окривљене, најпре неосновано истиче да су предметне исправе прибављене на незаконит начин јер је реч о фотокопијама чија аутентичност је оспорена од стране одбране, имајући у виду да из списка предмета и то из Записника о главном претресу, одржаном пред

Основним судом у Крушевцу дана 06.12.2016. године, јасно произилази да је том приликом, у доказном поступку, извршен увид у писане доказе, (па и у предметне исправе), које доказе одбрана у тренутку извођења истих није оспорила, па самим тим дакле, није оспорила ни аутентичност поменутих исправа, како то неосновано бранилац у захтеву указује. Стога је очигледно да у конкретном случају, наведене фотокопије не представљају доказе на којима се пресуда не може заснивати, јер само уколико би постојала сумња у аутентичност и веродостојност таквих исправа-фотокопија, суд би био дужан да њихову аутентичност потврди извођењем других доказа и тек ако поред тога и даље остане сумња у аутентичност и веродостојност такве исправе, она не би била подобна у смислу члана 112. тачка 26) КЗ да служи као доказ у поступку. Надаље, неосновано бранилац истиче да су предметне исправе незаконито прибављени докази и из разлога што је суд извршио увид у исте, а не њихово читање, будући да је управо чланом 138. став 1. ЗКП на који се бранилац у захтеву позива, алтернативно прописано на које све начине суд може извршити доказивање исправом, па је стога ствар оцене суда, који од ових начина доказивања исправом ће применити у конкретном случају, а не и обавеза да доказивање исправом врши искључиво читањем исте. Такође, неосновани су наводи захтева да су предметне исправе незаконито прибављени докази јер нису преведене са енглеског на српски језик, из разлога што је, по налажењу овог суда, превод одређеног доказа, у овом случају исправе, ствар чињеничног утврђења везано за саму садржину такве исправе, па сходно томе, околност да такав доказ-исправа није преведена на српски језик, не чини је самим тим, недозвољеним доказом, нарочито ако се има у виду да њена садржина није оспорена.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да наведени докази ни сами по себи, нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама ЗКП, па се следствено томе на истима у конкретном случају пресуда може заснивати, због чега се по налажењу овог суда, захтевом браниоца окривљене, правноснажне пресуде неосновано побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву се указује и то да на страни окривљене нема умишљаја, јер се у супротном иста не би излагала непријатностима, да није веровала својим пријатељу, који јој је претходно купио повратну карту Београд – Шангај, а потом платио и накнаду за промену термина повратног лета, потом да се из садржине повратне карте види да је цену за промену термина лета платио сведок ВВ са свог рачуна, те да је суд закључио да је окривљена карту купила новцем са своје картице на основу тога што повратна карта гласи на њено име, иако је према наводима захтева, неспорно да је сведок ВВ, својим новцем купио и претходну повратну карту, која такође гласи на име окривљене.

Изнетим наводима захтева, по налажењу овог суда, оспорава се оцена доказа од стране нижестепених судова, односно указује се да је побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што није разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу одбацио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев браниоца окривљене одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник**  
**Марина Радосављевић,с.р.**

**За председника већа-судија**  
**Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић